

2. PŘÍKAZ NA MÍSTĚ

Ukládání pokuty příkazem na místě představuje specifickou formu příkazního řízení, která je v poměru speciality k § 143 a § 150 odst. 5 spr. řádu. Právní úprava přestupkového zákona z roku 1990 znala totožný institut pod označením blokové řízení.³²⁴ Podmínkou využití zkráceného příkazního řízení je zjištění stavu věci a taktéž pachatele protiprávního jednání; ten nadto musí s předestřeným stavem věci, jeho právní kvalifikací i uložením pokuty vyslovit souhlas. Nestane-li se tak, vyřízení věci tímto způsobem není možné. Netřeba zdůrazňovat, že je plně na úvaze přestupce, zda tuto variantu akceptuje, nemůže k tomu být nijak nucen.

Příkaz na místě nabízí rychlé vyřízení protiprávního jednání s limitovanou výší pokuty,³²⁵ na druhou stranu **odpadá podrobnější zjišťování skutkového stavu a neprovádí se žádné dokazování**. Nepovažuji proto za zdařilou formulaci, že stav věci musí být před vydáním příkazu na místě zjištěn „mimo vší pochybnost.“³²⁶ Taková míra jistoty se nepožaduje ani pro nezkrácené přestupkové řízení (srov. výklad k zásadě racionalizované materiální pravdy), tím méně pak dává smysl v situaci, kdy se dokazování neprovádí a souhlas obviněho se stavem věci nahrazuje formalizované postupy typické pro objasňování skutkového děje v nezkráceném správním řízení.

Přijme-li přestupce vyřízení věci příkazem na místě, vzdává se tím dalšího zjišťování toho, jak se věci mají, ale také možnosti jiné právní kvalifikace skutku nebo jiné varianty sankcionování (upuštění od potrestání, napomenutí, nižší pokuty).³²⁷ Obviněný z přestupku akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry správního orgánu o spáchání přestupku, přičemž tyto nabývají povahy **nesporných zjištění**.³²⁸ Podpisem příkazového bloku se příkaz na místě stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím, podání správní žaloby se nepřipouští.³²⁹ Příkaz na místě rovněž zakládá překážku *res iudicata*.

³²⁴ Srov. § 84 až 86 přestupkového zákona z roku 1990.

³²⁵ Horní hranice pokuty je u příkazu na místě 10 000 Kč, u mladistvých pachatelů 2 500 Kč, nejde-li o podnikající fyzickou osobu.

³²⁶ ONDRUŠOVÁ, M., ONDRUŠ, R., VYTOPIIL, P. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Praktický komentář k zákonu č. 250/2016 Sb.* Praha: Leges, 2017, s. 625.

³²⁷ BOHADLO, D., BROŽ, J., KADEČKA, S., PRŮCHA, P., RIGEL, F., ŠTASTNÝ, V. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář.* 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2022, s. 456.

³²⁸ Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, bod 30 *in fine*.

³²⁹ Rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 200, č. j. 6 As 49/2003-46; ze dne 19. 1. 2017, č. j. 7 As 243/2016-26 nebo ze dne 11. 11. 2021, č. j. 9 As 28/2020-26; výluka ze soudního přezkumu aprobována rovněž Ústavním soudem, srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2016, sp. zn. II. ÚS 2803/15 nebo ze dne 10. 9. 2019, sp. zn. III. ÚS 2622/19.

Uvedené předpoklady pro vyřízení věci příkazem na místě však **nezakládají prostor pro svévoli správního orgánu**; rovněž tak souhlas přestupce není neprůstředným alibi v situaci, kdy se ukáže, že došlo ke zneužití pravomoci (§ 2 odst. 2 spr. řádu),³³⁰ resp. rezignaci na povinnost zjistit stav věci *hic et nunc* bez důvodných pochybností. Jsou-li však na místě posouzeny a zohledněny veškeré relevantní, v dané chvíli zjevné (navenek vnímatelné) okolnosti, nemůže být vydání příkazu později zpochybňováno jako nezákonné.

Logiku těchto úvah nejlépe ilustrují závěry plynoucí z rozsudku NSS 6 As 148/2020-28. Skutkově se jednalo o situaci, kdy byl přestupce uznán příkazem na místě vinným ze spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že nedal přednost v jízdě vozidlu příjíždějícímu zprava, a způsobil tak dopravní nehodu. Poškozená řidička vozidla následně nahlásila na policii, že se u ní druhý den po nehodě objevily silné bolesti hlavy a krční páteře, přičemž jí lékař diagnostikoval doznívající otřes mozku. Krajský Odbor služby dopravní policie příkaz na místě zrušil ve zkráceném přezkumném řízení s argumentací, že nebyla dostatečně zvážena možnost projevu zranění účastníků nehody s časovým odstupem po rozhodné události. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto s konstatováním, že příkaz na místě nebyl vydán na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu.

Tento závěr však správní soudy neaprobovaly. Šestý senát Nejvyššího správního soudu ve svém odůvodnění připomenul, že přezkumné řízení slouží k odstranění nezákonnosti rozhodnutí, není však nástrojem k jeho zrušení z důvodu **dobatečně najevo vyšších skutkových okolností (zde zdravotní komplikace řidičky), jež nemohly být brány v potaz při vydání příkazu na místě**. Tento závěr není zároveň nikterak podmíněn tím, zda se lze dobrat zrušení příkazu cestou obnovy řízení nebo nikoliv.

Z argumentace uvedené v odůvodnění považují za vhodné zdůraznit také poměrně důsledné oddělení atributů zákonnosti a věcné správnosti rozhodnutí. O posledně zmíněném požadavku lze hovořit **vylučně** tam, kde má správní orgán prostor pro správní uvážení, nejde nicméně o jiné označení pro dostatečně zjištěný skutkový stav, neboť ten je měřítkem zákonnosti správního rozhodnutí: „(...)kritériem přezkumu v přezkumném řízení je pouze zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, nikoli též jeho věcná správnost či jiná hlediska (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. ledna 2010, čj. 6 As 36/2009-162). Je však třeba zdůraznit, že o věcné správnosti lze hovořit jen tam, kde má správní orgán prostor pro správní uvážení, věcná správnost není totéž co zákonnost (srov. § 89 odst. 2 správního řádu), ani nejde o synonymum k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu – dostatečně zjištěný

³³⁰ Ustanovení § 2 odst. 2 spr. řádu: „Správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.“

skutkový stav je totiž, jak vyplývá z § 3 správního řádu, jedním z kritérií zákonnosti správního rozhodnutí.^{331, 332}

Judikatura

[16] V dané věci je spornou otázka, zda zranění poškozené řidičky, které bylo oznámeno až po vydání příkazu na místě, svědčí o nezákonnosti příkazu na místě z důvodu tehdy nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kterážto nezákonnost by se měla (a mohla) napravit cestou přezkumného řízení (§ 94 a násl. správního řádu), nebo představuje novou (dříve neznámou) skutečnost, již by bylo možno za zákonem stanovených podmínek zohlednit v obnově řízení (§ 100 a násl. správního řádu). Odpověď na tuto otázku je tedy odvislá primárně od úvahy, zda správní orgán při vydání příkazu na místě dostatečně zjistil skutkový stav, tedy zda (ve smyslu § 50 odst. 3 a 4 správního řádu) zjistil všechny rozhodné okolnosti a pečlivě přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení dosud najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (nepochybně i toho, co uvedla poškozená řidička jako účastnice dopravní nehody, byť formálně vzato nebyla účastnicí přestupkového řízení), takže o tehdy zjištěném skutkovém stavu nebyly, resp. nemohly být důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).

[20] (...) Ve shodě s krajským soudem NSS konstatuje, že v projednávaném případě ze správního rozhodnutí stěžovatele **nevyplyvá, že by příkaz na místě byl vydán v rozporu s právními předpisy** ve smyslu § 94 odst. 1 a § 97 odst. 3, ve spojení s § 3 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, **nemohl tudíž být zrušen v přezkumném řízení**. Správní orgány konkrétně neuvedly, v čem DI Beroun porušil svou povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti – správní orgán prvního stupně odkázal pouze na porušení § 3 správního řádu a poznamenal, že policejní orgán na místě dostatečně nezhodnotil možnost vzniku zranění osob, které se může po takové události projevit i s určitým časovým odstupem. Stěžovatel pak toto apodiktické konstatování jen zopakoval a poukazoval na pozdější lékařské zprávy. Přitom v době, kdy byl příkaz na místě vydán, poškozená řidička žádné zranění subjektivně neuváděla a z charakteru a závažnosti dopravní nehody DI Beroun nemusel dovodit, že zranění účastníků dopravní nehody, byť se v danou chvíli nijak objektivně nemanifestovalo, lze s ohledem na běžný průběh typově obdobných kolizí alespoň předpokládat; nic takového mu stěžovatel nevytkl.

³³¹ Oddělování zákonnosti a věcné správnosti není ve správním řádu příliš zdařilé; kritický názor viz POTĚŠIL L., HEJČ, D., RIGEL, F., MAREK, D. *Správní řád. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 448; k témuž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015-24: „[22] (...) Nadto je třeba konstatovat, že ostrý rozdíl mezi zákonností a správností rozhodnutí v podstatě neexistuje, neboť lze jen těžko přijmout závěr, že nesprávné rozhodnutí může být zároveň i zákonné a v souladu s veřejným zájmem.“

³³² Pro správně pojatou dichotomii zákonnosti a věcné správnosti v mezích naznačených šestým senátem lze nalézt i podporu v odborné literatuře, srov. KOPECKÝ, M., STAŠA, J. a kol. *Správní řád. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2022, s. 484: „Má-li být správnost rozhodnutí kritériem odlišným od souladu s právními předpisy, bývá spojována především s vhodnou aplikací správního uvážení v mezích onoho prostoru, kdy má správa prostor pro různá řešení odpovídající právu.“

[21] Ani v kasační stížnosti stěžovatel žádná konkrétní pochybení při zjišťování skutkového stavu nezmínil, kromě výše vypořádaných procesních námitek pouze upozorňoval, že nastalou situaci nemohl řešit prostřednictvím obnovy řízení. To však samo o sobě neodpovídá na otázku, zda jí lze de lege lata řešit institutem přezkumného řízení. Samotná skutečnost, že určitý problém nelze řešit jedním dozorčím prostředkem, ještě neznamená, že nutně musí být použitelný jiný. Přezkumné řízení není vůči obnově řízení ve vztahu subsidiarity, neplatí, že v situaci, kdy není přípustná obnova řízení, musí být možné zrušit rozhodnutí v řízení přezkumném. Nejvyšší správní soud opakuje, že přezkumné řízení slouží pouze k nápravě nezákonnosti správních rozhodnutí, tedy právních vad. **Byl-li stav věci dostatečně bez důvodných pochybností a v nezbytném rozsahu zjištěn, šlo o rozhodnutí zákonné, a proto nelze přezkumné řízení vést ani v případech, že dodatečně najevo vzešlou, resp. dříve neznámou skutečnost nelze zohlednit ani cestou obnovy řízení.** Státní moc lze totiž uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). **(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, č. j. 6 As 148/2020-28)**

Lze dovodit, že eventuální pochybnosti o skutkovém stavu na straně správního orgánu mají vést k tomu, že vyřízení věci cestou příkazu na místě vůbec nebude iniciovat, neboť není splněna elementární podmínka dostatečného zjištění stavu věci.³³³ Naznačená „skutková nejistota“ nemá být zkusmo testována tím, zda s předloženým stavem věci vysloví přestupce souhlas nebo nikoliv. Je-li však přestupce do takové situace přeci jen postaven, je z jeho pohledu nejjednodušší vyřízení věci ve zkráceném řízení prostě odmítnout a tím si zajistit garanci všech procesních práv spojených s klasickým správním řízením.³³⁴

Vždy je třeba pamatovat na to, že náprava jednou odsouhlaseného příkazu na místě není snadná. Mnohdy se ze strany obviněného jedná o poněkud „pozdní procitnutí“, nadto narážející na omezení procesní (přezkumné řízení je zahájováno zásadně z moci úřední)³³⁵ i argumentační (umělé konstruování nezákonnosti). Nezákonnost jistě nelze spatřovat v tom, že si obviněný dodatečně vše rozmyslel a rád by

³³³ Správní řád používá v souvislosti s příkazem v § 150 odst. 1 formulaci „považuje-li se skutkové zjištění za dostatečné“. Není důvod nepoužít takové vymezení *per analogiam* i pro příkaz na místě.

³³⁴ K tomu L. Jemelka příležitostně uvádí, že ačkoliv je příkazní řízení zahájováno správním orgánem, dodržení podmínky spolehlivého zjištění stavu věci bylo fakticky v dispozici osoby podezřelý ze spáchání přestupku. Má-li správní orgán stav věci za prokazaný, záleží ještě na akceptaci tohoto stavu a uloženého trestu podezřelým. Pokud tento nevyžaduje, aby o přestupku bylo rozhodnuto ve standardním (nezkráceném) řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak právní, a souhlasí s uloženým trestem, lze příkaz na místě vydat. (JEMELKA, L., VETEŠNÍK, P. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 749)

³³⁵ Na zahájení přezkumného řízení není právní nárok. Pokud správní orgán nezahájí přezkumné řízení, nejde o nezákonný zásah do veřejných subjektivních práv osoby, jež dala podnět k jeho

se „pět minut po dvanácté“ dobral projednání věci spojeného s dokazováním, resp. plnohodnotným uplatněním rozličných procesních práv.

Z rozsudku NSS 3 As 183/2023-29 se podává nepřipustnost zrušení příkazu na místě ve zkráceném přezkumném řízení,³³⁶ pokud byla právní kvalifikace jednání řidiče dodatečně zpochybněna po interním review policie na základě digitálního záznamu ze služebního vozidla. V takovém případě musí být vedeno běžné přezkumné řízení, v němž se provede potřebné dokazování a přestupce získá možnost se seznámit s dotčeným kamerovým záznamem.³³⁷

V porovnání s obnovou řízení je však varianta přezkumného řízení ještě relativně velkorysá. Z usnesení rozšířeného senátu NSS 1 As 21/2010-65 vyplývá, že obnova řízení na žádost je relevantní jen v případě, kdy je **zpochybnován souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, případně spáchání přestupku vůbec, a to pokud se skutečný přestupce prokázal osobním dokladem osoby domáhající se obnovy řízení (záměna pachatele). V úvahu přichází rovněž varianta se zfalšováním podpisu.** Rozšířený senát se k uvedeným otázkám vyjadřoval ve vazbě na situaci, kdy policistům byly při silniční kontrole předloženy řidičem požadované dokumenty obsahující mimo jiné občanský a řidičský průkaz jeho bratra. Až po dosažení 12 bodů v registru řidičů a výzvě k odevzdání řidičského průkazu se dotčený dozvěděl, že byl uznán vinným rovněž ze spáchání přestupku v době, kdy vozidlo zapůjčil svému bratrovi a sám jen nevyužíval. Tuto okolnost přitom správně identifikoval jako skutečnost existující, avšak neznámou v době vydání příkazu na místě, a proto nemohla být rovnou uplatněna. Zároveň může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Judikatura

Pro úvahu, zda stěžovatel vyčerpal procesní prostředky k ochraně svých práv či nikoliv, totiž není rozhodné, do jaké míry se ztotožnil s názorem, že se skutečně dopustil přestupku, tj. jakou míru vnitřní mentální distance či akceptace dosáhl ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu. Směrodatné je pouze to, jakým způsobem tento svůj případný nesouhlas projevil navenek, tj. zda tak učinil kvalifikovaně. Z hlediska zákonné úpravy pak představuje jedinou relevantní možnost docílit standardního správního řízení odmítnutí uloženou blokovou pokutu zaplatit, jak je podrobně popsáno shora. **(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 As 47/2008-30)**

[32] Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100

zahájení. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 As 95/2023-26 a tam citovanou prejudikaturu.

³³⁶ Ustanovení § 97 odst. 3 spr. řádu.

³³⁷ Srov. body 22 a 23 odůvodnění cit. rozsudku.

odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn či že jej bylo možné vyřídit pouhou domluvou. Naopak s ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (necht' si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti nemůže dovolávat v řízení o obnově.

[33] Provádění dokazování za účelem zjišťování skutkového stavu věci až v rámci obnovy blokového řízení by bylo i ve zjevném rozporu se smyslem blokového řízení jako neformálního typu řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky zjednodušeným způsobem. Navíc dokazování vedené až v rámci řízení o obnově podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu by fakticky suplovalo běžné správní řízení o přestupku, v němž by s ohledem na značný časový odstup od spáchání skutku častokrát nastával stav důkazní nouze, který by bezdůvodně svědčil žadatelům o obnovu.

[34] Z těchto důvodů nemůže obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přicházet v úvahu tehdy, když žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. V takovém případě musí být žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu bez dalšího zamítnuta.

[35] Jiná situace však nastává, když žadatel v žádosti o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Při neudělení tohoto souhlasu totiž není splněna základní podmínka blokového řízení, v důsledku čehož nelze vycházet z toho, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku učiněné v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení, a tudíž nemůže tyto závěry blokového řízení později zpochybňovat. Jestliže tedy žadatel v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybní souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, musí při splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení být provedeno šetření za účelem zjištění, zda tento souhlas skutečně udělil, či nikoliv.

[36] Žadatel o obnovu řízení může zpochybnit souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení s odkazem na to, že **skutek nespáchal a pokutový blok ve skutečnosti podepsala jiná osoba, která se legitimovala jeho osobním dokladem**, jako tomu bylo v nyní projednávané věci. Záměna identity byla tvrzena a několikrát prokázána v trestním řízení (...), takže řešení této problematiky má nepochybně význam i pro účely blokového řízení. Lze si však představit i **případy zfalšování podpisu obviněného z přestupku, který jeho spáchání nepopřel, avšak dožadoval se projednání přestupku v běžném správním řízení.** K zfalšování podpisu osoby uvedené na pokutovém bloku však dokonce může dojít i tehdy, když se žádný přestupek nestal nebo kdy nebyl ztotožněn jeho pachatel. Rozšířený senát dosud neřešil žádný případ zfalšovaného podpisu obviněného z přestupku na pokutovém bloku. Nicméně pro účely posouzení předložené právní otázky musí být i na takové případy pamatováno. Také v případech zfalšování podpisu osoby uvedené na pokutovém bloku je totiž nutné vycházet z toho, že tato osoba neudělila souhlas s projednáním

přestupku v blokovém řízení a v důsledku toho jsou zpochybněna i skutková zjištění učiněná v tomto řízení. **(usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65)**

Závěrem připomínám, že k dispozici se nenabízí ani správní žaloba proti příkazu na místě, neboť tento postup *per se* naráží na nevyčerpání řádných opravných prostředků. Pokud na základě vlastní volby přestupce odmítl vyřízení věci standardní cestou mimo zkrácené řízení, rezignoval tím rovněž na možnost ochrany svých práv v odvolacím řízení. Tuto skutečnost nelze přehlédnout a nesystematicky dovozovat přípustnost zkratky podáním žaloby proti příkazu na místě.

Judikatura

Vychází-li tedy Nejvyšší správní soud (...) z toho, že smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany tam, kde osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily, pak za situace, kdy sama stěžovatelka ani nepožadovala, aby s ní bylo vedeno řízení o přestupku, jež by bylo správním řízením v prvním stupni, proti němuž by byly přípustné opravné prostředky, a stěžovatelka tak mohla ve skutečnosti využít ještě dvou instancí v samostatném správním řízení, nemůže se nyní soudní ochrany oprávněně dožadovat. **(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003-46)**³³⁸

Doporučení

Ze shora uvedených premis lze učinit následující obecné závěry:

- (i.) Zákonnost příkazu na místě není dotčena okolnostmi v době jeho vydání neznámými, které vyšly najevo později. Uvedená situace nezakládá rozpor s podmínkou dostatečně zjištěného stavu věci, neboť tato musí být posuzována k okamžiku vydání příkazu.³³⁹ To platí bez ohledu na skutečnost, zda stále existuje prostor pro obnovu řízení nebo nikoliv. Přezkumné řízení nemá subsidiární povahu v situaci, kdy obnova řízení není možná.
- (ii.) Přezkumné řízení přichází v úvahu rovněž tehdy, pokud se správní orgán dopustí zřejmé nezákonnosti v podobě uložení pokuty nad horní hranici stanovenou zákonem, případně uložení jiného druhu sankce nebo rozhodování příkazem na místě tam, kde

³³⁸ Obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2021, č. j. 9 As 28/2020-36 (body 13 a 14) nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 20. 1. 2020, č. j. 50 A 1/2020-14 (bod 11 a tam citovaná precedentská judikatura).

³³⁹ Možno rovněž připomenout, že podle § 96 odst. 2 spr. řádu se soulad rozhodnutí s právními předpisy posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání.

to zvláštní zákon vylučuje.³⁴⁰ V posledně zmíněných případech se jedná o zřejmý rozpor s explicitními požadavky právní úpravy.

- (iii.) Obnova řízení je přípustná omezeně jen na zcela krajní situace, kdy nebyl dán vůbec souhlas s vyřízením věci příkazem, došlo k záměně identity přestupce za jinou osobu nebo zfalšování podpisu. Jiné skutečnosti – byť by byly dostačující pro úspěšnou žádost o obnovu nezkráceného správního řízení – se neuplatní. Rozhodnutí o odvolání proti zamítnutí žádosti o obnovu správního řízení podléhá soudnímu přezkumu.
- (iv.) Specifickým rysem příkazního řízení je tedy omezená možnost pozdější revize s využitím dozorčích nebo mimořádných opravných prostředků. Jde přitom o úpravu zjevně legitimní, neboť obviněný se sám vzdal podrobnějšího zjišťování stavu věci vyslovením souhlasu s vydáním příkazu na místě. Tím se připravil o nejsilnější zbraň, jež mu byla dána k dispozici za účelem ochrany vlastních práv.

³⁴⁰ Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 1 As 21/2010-47: „[13] I v případě věci vyřízených v blokovém řízení je možné použít přezkumné řízení (...). Takový postup by byl na místě např. tehdy, pokud by byla obviněnému uložena v blokovém řízení vyšší pokuta, než zákon připouští, nebo by byl v blokovém řízení projednán přestupek, který však v blokovém řízení projednat nelze. Základní podmínkou pro zrušení (či změnu) správního rozhodnutí v přezkumném řízení je ovšem v každém případě rozpor přezkoumávaného rozhodnutí s právním předpisem, tedy jeho nezákonnost ve smyslu § 97 odst. 3 správního řádu. Je evidentní, že tento institut není aplikovatelný na skutkové novoty.“